

Backup de vida

«Llavors Orientals i el Museu de Ciències Naturals han inaugurat una autèntica infraestructura d'estat, el Banc de Llavors del Vallès Oriental»

Uns quants homes i dones, pagesos de la comarca, entreguen uns pots de conserva al director del Museu de la Tela. La mà tremolosa d'en Toni els diposita en un cistell i l'auditori, curull de pagesos, gent de ciències naturals, restauradors de Cuina VO, cooperativistes, *magraneros* i autoritats varies aplaudeix emocionat amb, fins i tot, una llagrimeta furtiva.

No n'hi ha per menys, el gest pot representar una fita en la història de la comarca, i es que la gent de Llavors Orientals i el Museu de Ciències Naturals inauguraven el passat dia 18 de novembre una autèntica infraestructura d'estat, el Banc de Llavors del Vallès Oriental. El tresor que amagaran els soterranis de l'edifici nou del Museu pot ser vital per la nostra comarca per moltes raons, n'apuntaré algunes.

Sobirania: En els temps que viu el país, aquesta paraula és en boca de tothom, però esdevé un folklorisme si només es tracta de canviar uns passaports, dibuixar fronteres o hissar banderes en actes solemnes. La batalla per la sobirania també es juga contra les empreses multinacionals. En aquest cas, empreses com Monsanto s'estan fent amb el control de l'alimentació mundial a mida de modificar genèticament les llavors i patentar-les. Encara està en debat si els transgènics són o no perjudicials per la salut, del que n'estic segur és que són perjudicials per les economies locals, ja que la primera modificació que es busca és fer les llavors estèrils per que així s'hagi de comprar llavors noves cada any. Tenir llavors fèrtils d'un centenar de varietats d'horta adaptades a la comarca és doncs, un tresor anti-sistema.

Resiliència: Com cada cop més gent comença a percebre el col·lapse de la societat industrial basada en els combustibles fòssils és imminent, si no hi estem ja immersos. Aviat l'escassetat de recursos no permetrà portar amb tanta facilitat aliments de tot el món a les nostres taules, i haurem de tornar per nassos a la proximitat. Davant d'aquesta perspectiva la tasca de produir aliments autòctons de la comarca ens pot salvar literalment la vida.

Cultura i paisatge: Tampoc se'ns escapa que la pagesia és l'autèntica arquitecta del paisatge Vallesà, i que les arrels del que som, tenen molt a veure amb el que ens posem a la boca. Si *¿som lo que sembrem?*, al nostre Vallès hem de ser Llavors Orientals. No podem fer més que agrair d'una banda la saviesa, en la accepció més profunda de la paraula, d'aquests pagesos tossuts que han conservat amb gelosia aquelles llavors que van ser titllades com a no comercials, i per l'altra, la tasca d'aquells que s'han ocupat de treure-les de nou a la llum i donar-los una nova vida.

Parafrasejant en Jordi Puig de l'Espigall, podem dir que a partir d'ara hi ha amagat un tresor als soterranis de La Tela, hi tenim amagada la còpia de seguretat de l'horta de la comarca. Per si falla el sistema, sempre podrem fer servir el backup.